

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce **V. A.**, zast. JUDr. Miroslavem Valou, advokátem se sídlem Dukelská 2, 792 11, Bruntál, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2006, č. j. 58 Ca 21/2004 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti k rukám advokáta JUDr. Miroslava Valy částku 2400 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2006, č. j. 58 Ca 21/2004 - 25, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 2. 2004, č. j. DSH/12044/03Pt; tímto bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál ze dne 11. 11. 2003, č. j. ODSH-8605/03. Uvedeným rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) a ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bod 1, 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkového zákona“).

Stěžovatel napadá rozsudek v celém jeho rozsahu z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel se neztotožňuje s právním názorem soudu, že žalobce nebyl k ústnímu jednání řádně předvolán, neboť správní orgán I. stupně žalobci v souladu s ustanovením § 41 odst. 1, 2 správního řádu zaslal předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno nejdříve na den 14. 10. 2003. Následně bylo toto jednání přerušeno za účelem doplnění dokazování a s pokračováním tohoto jednání dne 4. 11. 2003 v 9:00 byl žalobce také srozuměn. V předmětném předvolání byl žalobce řádně poučen a upozorněn na následky nedostavení se k ústnímu jednání. Na toto předvolání žalobce z vlastní iniciativy reagoval, když dne 3. 11. 2003 telefonicky omlouval jím navrženého svědka pana J. Š., který se nemohl dne 4. 11. 2003 k ústnímu jednání dostavit. Správní orgán tuto omluvu žalobce přijal s tím, že sdělil žalobci nový termín ústního jednání z důvodu změny služeb policistů, kteří byli předvoláni také jako svědci, a to na 11. 11. 2003 v 9:00 hodin. Žalobce se změnou termínu ústního jednání souhlasil a správnímu orgánu sdělil, že tento navržený termín mu vyhovuje, také tomuto orgánu uvedl, že se na jednání dostaví, aby se mohl ke svědeckým výpovědím vyjádřit. Obsah telefonického hovoru správní orgán ihned po jeho skončení zaprotokoloval. I když byl žalobce srozuměn telefonicky s novým termínem jednání, správní orgán I. stupně se nad rámec svých povinností a jen z opatrnosti, aby bylo nezpochybnitelně dokladováno, že žalobce byl o tomto novém termínu vyrozuměn, pokusil cestou Policie České republiky doručit žalobci písemné předvolání na den 11. 11. 2003. Toto se však nepodařilo doručit, jak vyplývá i z přípisu Policie České republiky Obvodní oddělení V. (dále jen OO PČR V.) ze dne 11. 11. 2003. Tato okolnost však nemá vliv na skutečnost, že o změně termínu ústního jednání, na které byl žalobce již řádně předvolán, byl náležitě vyrozuměn, přičemž správní řád nestanoví, že tak musí být učiněno písemnou formou. Toto vyrozumění je dokladováno výše zmíněným zaprotokolováním obsahu telefonického hovoru, přičemž tento obsah žalobce ani v odvolání, ani posléze v žalobě nezpochybňoval.

V případě termínu ústního jednání 11. 11. 2003 se nejednalo o nařízení nového ústního jednání, k němuž by bylo nutno obviněného znovu předvolávat, ale pouze o změnu termínu a pokračování již nařízeného ústního jednání, k němuž byl žalobce řádně předvolán. Pokud se na tento termín bez náležité omluvy nedostavil, přestože mu tato změna byla známa, byly naplněny zákonné podmínky pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti a nelze v takovém případě namítat porušení práv účastníka řízení podle ustanovení § 32 odst. 1 či § 33 odst. 2 správního řádu, jak učinil žalobce a jak této námitce přisvědčil Krajský soud v Ostravě.

Ve vyjádření žalobce ke kasační stížnosti žalovaného tento uvádí, že s názorem stěžovatele nemůže souhlasit, protože vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se musí být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti o tom, zda osoba obviněná z přestupku byla řádně předvolána. Vhodnou formou je zcela nepochybně písemné předvolání s vykázaným doručením či předvolání učiněné při ústním jednání do protokolu. Je věcí správního orgánu, jakou formu předvolání v konkrétním případě zvolí, musí být však schopen řádné předvolání prokázat.

Stěžovatel se v kasační stížnosti opírá o obsah telefonického hovoru, který správní orgán ihned po jeho ukončení zaprotokoloval. Tento záznam je jednostranný úkol správního orgánu a nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho,

co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Tento protokol nemůže být považován za důkaz řádného předvolání. Tvzení žalovaného, že se nejednalo o nařízení nového jednání, ale jen o jeho přeložení (změnu termínu) je dle názoru žalobce irrelevantní. K výše uvedenému blíže žalobce poukazuje na nálezy Ústavního soudu 788/02, Sb. n. u. US Svazek č. 32 Nález č. 38 str. 373.

Smyslem ustanovení § 32 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady, popř. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Účastník si sám nemůže učinit relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončeno, a proto musí být z výzvy správního orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí zřejmé, že shromažďování bylo ukončeno. Takováto výzva, popř. poučení, nebyla nikdy žalobci doručena či jinak oznámena. K výše uvedenému blíže žalobce poukazuje na judikát Nejvyššího správního soudu SJS 303/2004 7 A 112/2002 - 36, Sb. NSS 2004.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 29. 8. 2003 ve V. řídil osobní motorové vozidlo, byl kontrolován hlídkou OO PČR V. a na její výzvu se odmítl podrobit orientační dechové zkoušce.

Dne 14. 10. 2003 bylo zahájeno ohledně uvedeného přestupku ústní jednání na odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Bruntál, kde při jednání žalobce uvedl, že auto neřídil on, ale jeho známý J. Š., bytem v B. Jednání bylo přerušeno za účelem výsledku zasahujících policistů a svědka J. Š. Pokračování ústního jednání bylo stanoveno na den 4. 11. 2003.

Dle úředního záznamu ze dne 3. 11. 2003 telefonoval žalobce, který omlouval svědka J. Š., že se nemůže jednání zúčastnit. Přitom mu bylo sděleno, že termín bude změněn na 11. 11. 2003. Žalobce dle zápisu v úředním záznamu sdělil, že mu termín nařízeného jednání vyhovuje, a že se na jednání dostaví, aby se mohl ke svědeckým výpovědím vyjádřit.

Správní orgán předvolal k výsledku svědka J. Š., bytem V., N. 6. Tento do protokolu uvedl, že V. A. osobně nezná, dne 29. 8. 2003 jeho automobil neřídil a ani v něm nesesedl.

Žalobce u výsledku svědka (ústní jednání dne 11. 11. 2002) nebyl přítomen. Správní orgán požádal Policii ČR o zajištění účasti žalobce u jednání, ze spisového materiálu však vyplývá, že dne 10. 11. 2003 nebyl žalobce zastižen, bylo hovořeno pouze s manželkou, které bylo předáno předvolání pro žalobce, aby se dostavil na OO PČR V. k převzetí předvolání k ústnímu jednání na den 11. 11. 2003. Žalobce se k převzetí předvolání nedostavil.

Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2003, č. j. ODSH-8605/03 byl žalobce uznán vinným přestupkem podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. i) 1, 2 přestupkového zákona, za což mu byla udělena pokuta ve výši 15 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Správní orgán považoval tvrzení žalobce, že osobní vozidlo neřídil on, ale svědek J. Š., za účelové (s odkazem na výpověď policistů a na výpověď svědka J. Š.).

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí dne 28. 11. 2003 odvolání, ve kterém uvádí, že není pravdivé tvrzení policistů. Žalobce v odvolání dále uvedl, že svědecká výpověď J. Š. je lživá a zopakoval své tvrzení, že to byl právě on, který předmětný den vozidlo řídil.

Nesouhlasil rovněž se skutečností, že o přestupku bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Stěžovatel námitky žalobce neshledal důvodnými s tím, že žalobce byl seznámen s termínem konání výslechu svědků; bez řádné omluvy se nedostavil, proto bylo dle ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona rozhodnuto v jeho nepřítomnosti.

Odvolací orgán – Krajský úřad Moravskoslezského kraje dne 20. 2. 2004 odvoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Bruntál změnil, a to tak, že upřesnil výrok rozhodnutí, jinak vše ponechal beze změny.

Žalobce podal 23. 4. 2004 ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce v uvedené žalobě uvádí, že správní orgán vyslechl jinou osobu, než jím uváděného J. Š. z B. V protokolu o výslechu je uvedeno jiné rodné číslo, než má svědek, který vozidlo řídil i jiná adresa jeho bydliště. Žalobce uvádí, že s ním jel ve voze J. Š., bytem N. 6, B., zatímco správní orgán vyslechl J. Š., bytem N. 6, V. Přestože jako adresu bydliště svědka žalobce uvedl B., na doručence předvolání ve spise je uvedena adresa V. Ve V. však N. 6 neexistuje. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán rozhodoval na základě výpovědi osoby, kterou žalobce za svědka neoznačil. Navíc žalobce nebyl poučen o možnosti vyjádřit se pře vydáním rozhodnutí k provedeným důkazům a způsobu zjištění podkladu pro rozhodnutí. Tím došlo k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. a vydané rozhodnutí odporuje zákonu.

Stěžovatel ve vyjádření k žalobě uvádí, že podstata žalobního návrhu spočívá v osobě J. Š., bytem B., kterého žalobce navrhl vyslechnout jako svědka. Svým způsobem má žalobce zčásti pravdu, když byl jako svědek před správním orgánem I. stupně vyslechnut J. Š. z V. Avšak, jak je zřejmé ze spisové dokumentace, od prvopočátku, tedy od policejního zásahu policistů, kteří policejní zákrok dne 29. 9. 2003 prováděli, až po jejich svědecké výpovědi, které učinili před správním orgánem I. stupně dne 11. 11. 2003, jedinou osobou, která vozidlo v uvedený den řídila, byla osoba žalobce. Zasahující policisté shodně jak v úředních záznamech, tak ve svědeckých výpovědích uvádějí, že předmětného dne ve V. v těsném závěsu sledovali jízdu vozidla žalobce až do jeho zastavení a vystoupení řidiče. Tito svědci detailně popisují počátek zásahu až do jeho dokončení. Dle jejich svědeckých výpovědí, jedinou osobou, která předmětné vozidlo řídila a nikdo jiný přitom ve vozidle neseděl, byla osoba žalobce. Po zastavení tohoto vozidla a vystoupení tohoto řidiče, tedy žalobce, byl tento ihned vyzván policejní hlídkou k provedení dechové zkoušky, kterou odmítl s tím, že dechová zkouška není potřebná a sám doznal, že před jízdou pil pivo. Po výzvě policistů, aby vozidlo zajistil, tohoto uposlechl a poté na obvodním oddělení Policie ČR ve V. bylo sepsáno oznámení přestupku, kdy se žalobce odmítl ke skutku vyjádřit a odmítl podepsat také oznámení o dopravním přestupku. Dle úředních záznamů, policistům na obvodním oddělení uvedl, že se bude hájit tím, že vozidlo neřídil a hlídka si může sepisovat, co chce. Až u ústního jednání nařízeného správním orgánem I. stupně na den 14. 10. 2003, tedy s časovým odstupem, do protokolu o ústním jednání žalobce správnímu orgánu uvedl, tedy potvrdil své tvrzení, které již řekl zasahujícím policistům na obvodním oddělení, že osobní auto neřídil a řídil ho jeho známý J. Š., bytem v B. Do areálu odbočili, protože pan J. Š. musel použít toaletu. On z vozidla vystoupil a čekal u vozidla. V té chvíli přijeli policisté a nedali si vysvětlit, že vozidlo neřídil.

Dne 11. 11. 2003 bylo pokračováno v ústním jednání, kde byl vyslechnut omylem jako svědek J. Š. z V. Tento do protokolu uvedl, že s žalobcem dne 29. 8. 2003 v osobním autě nasedl ani ho neřídil a žalobce osobně nezná.

Stěžovatel na základě výše uvedeného konstatuje, že žalobcem navržený svědek J. Š. z B. s největší pravděpodobností by svědčil ve prospěch žalobce. Jeho svědecká výpověď by však neměla vliv na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože veškeré důkazy nacházející se ve spisové dokumentaci svědčí o tom, že daného dne, v danou hodinu a na daném místě řídila vozidlo jediná osoba, kterou byla nepochybně osoba žalobce. Z tohoto důvodu stěžovatel nemůže ani přijmout čestné prohlášení J. Š. z B. ze dne 5. 3. 2004, které tvoří přílohu žalobního návrhu tak, jak to má na mysli ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu.

S další námitkou žalobce, že došlo k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, stěžovatel nesouhlasí, protože ze strany správního orgánu I. stupně byly tyto ustanovení správního řádu plně dodrženy. Své zákonné právo žalobce zmařil svým jednáním, když se k ústnímu jednání nedostavil. Jak je zřejmé ze spisové dokumentace předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 11. 11. 2003 bylo žalobci doručováno prostřednictvím Policie ČR. Žalobce však touto hlídkou doma zastížen nebyl, bylo hovořeno pouze s jeho manželkou, a proto jí bylo pro žalobce přenecháno písemné předvolání s tím, aby se dostavil na obvodní oddělení Policie ČR V. k převzetí doručky (zásilky do vlastních rukou). Žalobcem toto však učiněno nebylo. Na základě uvedeného stěžovatel navrhuje, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

Krajský soud shledal důvodnou námitku žalobce, že bylo porušeno jeho právo podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění. Z obsahu správního spisu dle krajského soudu vyplynulo, že žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání dne 11. 11. 2003. Podle úředního záznamu ze dne 3. 11. 2003 sice vyplývá, že zaměstnanec správního orgánu I. stupně telefonicky hovořil s žalobcem, kterému sdělil, že ústní jednání ze dne 4. 11. 2003 je přeloženo na 11. 11. 2003, předvolání k jednání však žalobci nebyla doručena, neboť podle záznamu policie ze dne 11. 11. 2003 žalobce nebyl dne 10. 11. 2003 zastížen doma, bylo hovořeno pouze s jeho manželkou, které policisté předali předvolání na obvodní oddělení k převzetí doručky. Z tohoto záznamu však nelze dovodit, že žalobci bylo řádně doručeno předvolání k jednání na den 11. 11. 2003. Za situace, kdy žalobce nepřevzal písemnost, která mu měla být doručena do vlastních rukou a nebyla ani doručena náhradním způsobem (ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu), nelze považovat postup (tzn. sdělení manželce žalobce o tom, že druhý den se koná ústní jednání) v souladu se zákonem. Podle ustanovení § 74 odst. 1 věty první přestupkového zákona v nepřítomnosti obviněného u přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k jednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité odmluvy nebo důležitého důvodu. Protože podmínka řádného předvolání žalobce k ústnímu jednání splněna nebyla, nelze ani dovodit, že žalobce se bez řádné omluvy nedostavil a nevyužil tak své právo podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu. Došlo tím k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému (stěžovateli) k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení /§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./ spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Stěžovatel má za to, že výše uvedené právní otázky byly soudem posouzeny nesprávně, a toto nesprávné posouzení vede k nezákonnosti rozsudku krajského soudu.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává toho, že se nejednalo o nařízení nového ústního jednání, ale pouze o změnu termínu a pokračování již nařízeného ústního jednání, k němuž byl žalobce řádně předvolán. Zde uplatňuje tvrzení, že žalobci byla tato změna termínu dobře známa, a proto byly naplněny zákonné podmínky pro projednání přestupku v jeho nepřítomnosti a nelze v takovém případě namítat porušení práv účastníka řízení.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutečnost, že se jedná o první předvolání, či se jedná o pokračování nařízeného ústního jednání, není podstatná, protože v zásadě na všechna ústní jednání musí být žalobce řádně předvolán a není možné přestupek projednat bez jeho přítomnosti, pokud tak učiněno není.

Žalobce měl v řízení o přestupku, který mu byl kladen za vinu, zákonné právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. měl právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Nejvyšší správní soud se musel předně zabývat tím, zda byl žalobce k ústnímu jednání řádně předvolán.

Žalobce ve správní žalobě i ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdil, že k ústnímu jednání o přestupku řádně předvolán nebyl. Správní orgán I. stupně toto tvrzení popíral, v čemž mu přisvědčil i odvolací správní orgán. Správní orgány se přitom řídily úvahou, že zákon o přestupcích ani správní řád nepředepisují formu předvolání k ústnímu jednání, a vzaly za prokázané, že žalobce byl k ústnímu jednání předvolán telefonicky.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že náležitosti předvolání nejsou zákonem stanoveny. Předvolání by mělo být v zásadě písemné i když není vyloučeno ani předvolání ústní. Lze tedy konstatovat, že ustanovení § 41 správního řádu (ve spojení s § 51 zákona o přestupcích) skutečně výslovně nestanoví, jakou formu má předvolání k ústnímu jednání o přestupku mít. Je však zřejmé, že vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se, musí být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda osoba byla řádně předvolána. Vhodnou formou je zcela nepochybně písemné předvolání s vykázaným doručením, popřípadě předvolání učiněné při ústním jednání do protokolu. Je věcí správního

orgánu, jakou formu předvolání v konkrétním případě zvolí, musí však být schopen řádné předvolání prokázat.

V případě písemného předvolání by z něj mělo být zřejmé, kdo je předvoláván, v jaké věci, kdy a kam se má dostavit. Písemné předvolání vzhledem k možným následkům případného nedostavení se je vhodné doručit do vlastních rukou předvolaného, aby doručení mohlo být prokázáno.

Ústní předvolání je možno použít tehdy, pokud je předvolaný nemůže popřít, tedy když je jeho existence jednoznačně doložena. Možným případem je například předvolání v rámci protokolace místního šetření či ohledání, kde je ústní předvolání zachyceno v rámci protokolu apod. Ústní předvolání, musí být učiněno v takové formě, že nevzbuzuje pochybnosti o tom, zda osoba žalobce byla řádně předvolána. Telefonický hovor zaznamenaný ve formě úředního záznamu tuto podmínku nesplňuje, a proto nemůže být považován za důkaz řádného předvolání. Úřední záznam je jednostranný úkon správního orgánu a nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz. ÚS 788/02 [Sb. n. u. US Svazek č. 32 Nález č. 38]).

Pochybnosti stran řádného předvolání obviněného z přestupku nutně musí vést k závěru, že řádně předvolán nebyl. I v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Vedle toho pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí; v daném případě důkazem, který správní orgán vzal za rozhodný se přitom stala výpověď osoby, která nebyla ani nemohla být svědkem.

Poskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem takového postupu je přitom umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Tuto povinnost vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu správní řád ukládá přitom správním orgánům i v ustanoveních § 3 a § 46. Správní orgán nejenže této povinnosti nedostál, zcela nepřipustně rovněž předjímal poté, kdy své rozhodnutí postavil na výpovědi osoby od svědka odlišné, že výpověď svědka označeného žalobcem by nemohla ničeho, co by mohlo skutkový stav, tak jak byl policisty zjištěn, přinést. Takový závěr ohledně skutkového stavu, za situace, kdy v řízení existují rozporná tvrzení správního orgánu a účastníka řízení, je však možno učinit až po provedení navrhovaného důkazního prostředku.

Nejvyšší správní soud se v posuzované právní věci ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Ostravě a námitku tvrzeného porušení žalobcova práva podle ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění shledal důvodnou. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání dne 11. 11. 2003, resp. správnímu orgánu se nepodařilo tuto skutečnost prokazatelným způsobem doložit.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě netrpí namítanou nezákonností ani nepřezkoumatelností či jinou vadou, k níž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout ex offio, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.; přiznal tedy žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2400 Kč, a to v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996, advokátní tarif, v platném znění.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu